GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

No serem moguts!

Opinió | 19/11/2007 | 12:17

Aquests dies la problemàtica catalana està dominada per les Rodalies i les infraestructures.

Fa anys, molts, que des de Catalunya es reclama un tracte just. Un tracte just en infraestructures, en finançament, en inversions de tota mena, en reconeixement de la nostra personalitat. Un tracte just i digne.

Que es reclama allò que cal per a que Catalunya pugui mantenir la pròpia identitat, pugui desenvolupar la seva llengua i la seva cultura, pugui dur a terme un projecte col•lectiu ambiciós en tots els ordres, pugui esdevenir un país econòmicament competitiu i d'alta qualitat social. Tot això Catalunya ho ha fet compatible amb una contribució molt eficaç al progrés econòmic, social i polític d'Espanya, principalment a través del catalanisme.

El projecte de Catalunya, per ella mateixa i pel conjunt de l'Estat, no és només una proposta de lobby o de classe ni una reivindicació econòmica ni una proposta cultural. És quelcom de molt més global. És un projecte de país. Per tant va de la identitat, del sentiment de pertinença, de la consciència col•lectiva, de la voluntat de convivència i de civisme fins a la modernitat en tots sentits i a l'alta competitivitat econòmica i per tant a la capacitat de crear riquesa a nivell mundial passant per la creació d'una societat justa i equitativa d'acord amb el millor model europeu i per tant fent possible un alt grau de cohesió social. Afegint-hi encara que tot plegat ha de permetre que Catalunya tingui una legítima autoestima, tingui un sentiment de dignitat i pugui ser tractada per tothom amb dignitat.

Tot això requereix poder polític propi. Una Autonomia real, política i no només administrativa. Tot això és a les antípodes del projecte d'Espanya que se'ns vol imposar, des de fora i amb complicitats internes: una Espanya descentralitzada en la despesa però molt poc descentralitzada políticament, és a dir, en les decisions. Una Espanya amb Autonomies que farien de pagadores dels serveis que es decidissin a Madrid (un cas flagrant és la Llei de Dependència), i prou. O que farien de guarda agulles de Rodalies

O sia, que les Rodalies són molt importants. Perquè és just que siguin com cal, perquè afecten al benestar de centenars de milers de persones, perquè perjudiquen l'economia i perquè tal com ara funcionen són una vergonya. Però si un dia l'Administració central, que és la que té la competència de fer-les funcionar com un rellotge –que és com tenen el deure de fer-les funcionar-, ho fa a Catalunya no podríem donar per resolt el nostre problema com a país. Hi ha totes aquelles altres coses que abans he esmentat.

Podria passar que un bon dia l'Administració central fes funcionar bé Rodalies. Com funcionen bé a Madrid o, suposo, a Sevilla o a Valladolid o a Santander. Si amb això i un parell de coses més d'aquest estil Catalunya és donés per satisfeta hauria claudicat totalment de tenir una personalitat i un projecte propis. Com a nació, com a societat, com a cultura i com a economia. Simplement, com a país. Seria trencar amb el que ha estat una meta ambiciosa, una gran il•lusió, un gran projecte de país.

Dèiem que no és només un problema de Rodalies. Tampoc de taxis.

Com era d'esperar l'anècdota del taxi ha provocat algunes reaccions (i també ha ajudat a conèixer més casos semblants, amb cognoms). Realment l'anècdota en ella mateixa només és important perquè no seria possible sense la prèvia creació d'un clima hostil. I això sí que és important. Molt important i greu. Però més important encara és la conclusió. Que si no en volem dir "no hem de baixar del taxi" podem dir "no serem moguts", "no volem ser moguts", "no ens mourem".

Que no baixarem de qualsevol cosa que afecti la nostra dignitat com a persones i com a país. Que afecti el nostre dret. Que afecti el que sempre hem volgut conservar, la nostra identitat. Que afecti la nostra capacitat de fer un país just i cohesionat. O que pugui afectar la nostra autoestima.

"No serem moguts", com molts cantàvem als anys 60 i 70 per a manifestar la nostra voluntat de ser, de seguir essent.

Catalunya ha practicat el diàleg sempre. Sempre, i sobretot durant els últims difícils i decisius 30-40 anys. I hem de seguir oberts al diàleg. Però sabent que el més important no és el diàleg sinó ser, la voluntat de ser. I de ser el que som. La nostra consistència política i ètica. L'autoexigència. I l'exigència de que els altres ens respectin. Que sovint, ara mateix, no ho fan.

Autor: Jordi_P
Jordi_P

https://gironanoticies.com/noticia/4461-no-serem-moguts.htm